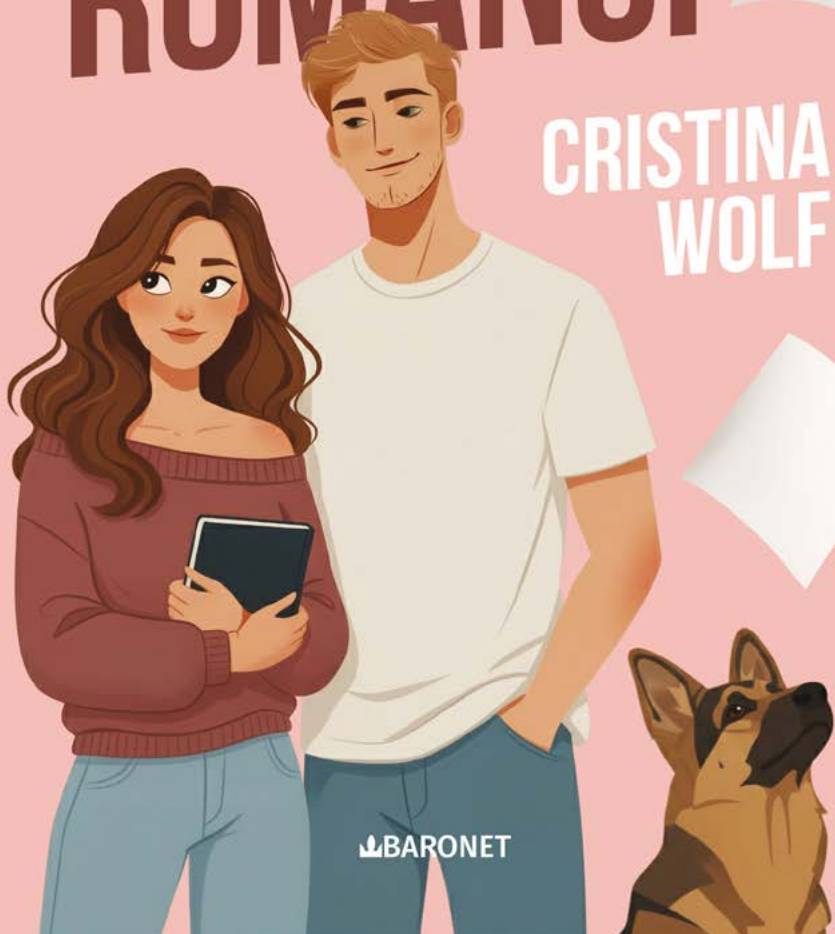

JAK SI NAPSAT ROMANCI

CRISTINA
WOLF

Jak si napsat romanci

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.baronet.cz
www.albatrosmedia.cz

Cristina Wolf

Jak si napsat romanci – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

**JAK SI
NAPSAT
ROMANCI**

JAK SI NAPSAT ROMANCI

CRISTINA WOLF

↓BARONET

How to Write a ROM-COM

Copyright © 2025 Cristina Wolf

Translation © Daniela Čermáková, 2026

ISBN tištěné verze 978-80-269-2838-6

ISBN e-knihy 978-80-269-2839-3 (1. zveřejnění, 2026) (ePDF)

ISBN e-knihy 978-80-269-2840-9 (1. zveřejnění, 2026) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-269-2841-6 (1. zveřejnění, 2026) (mobi)

*Pro každého,
kdo stále čeká na své šťastně až navěky.
Přeju vám, abyste se ho dočkali.*

Věčnost se skládá z dnešních dní.

– EMILY DICKINSON

PROLOG

Když se člověk rozplácne obličejem na silnici před Radio City Music Hall, mělo by mu hlavou prolétnout několik věcí.

1. Sakra, určitě mě tu srazí auto.
2. Fuj, ta silnice je ale špinavá.
3. Au.

Mě nic z toho nenapadlo.

Vzpomněla jsem si jenom na *Svatby podle Mary*. Na tu úžasnou a naprosto nedoceněnou romantickou komedii z roku 2001 s Mathewem McConaugheyem a Jennifer Lopezovou. Jenny se zasekne podpatek v mřížce kanálu a McConaughey ji zachrání před rozjetým kontejnerem. Pokud jde o první seznámení ve filmech, tohle je totálně ikonické.

Mně se tohle nestalo.

Bud'me upřímní, vždyť jsme v New Yorku. Vážně jsem čekala, že se někdo zastaví a pomůže mi vstát? Ne. Na Manhattanu už žiju celé roky. Pokud nejde o skutečnou hrozbu, my Newyorčané nehneme ani brvou.

Jenže v mojí branži, tedy ve šťastně až navěky, neustále pátrám po svém rytíři v zářivé zbroji. Přestože mě v práci obklopuje romantika, láska se mi vyhýbá, no, už celou věčnost. Takže když jsem šla kolem jedné z manhattanských nejikoničtějších pamětihodností, totálně vyždímaná, myslela jsem na jedině:

Kde. Sakra. Je?

A tím myslím vysokého, tmavovlasého, pohledného, tajemného cizince, který mi přispěchá na pomoc. Svého vlastního McConaugheyho. Nic netušícího, okouzlujícího muže svých snů, který se do mě zamiluje v okamžiku, kdy mě uvidí rozpláclo na silnici s vlasy jako vrabčí hnízdo. To má dneska moc práce, nebo co?

Nechápejte mě špatně, jsem feministka, věřím v to, že si dáma v nesnázích dokáže poradit sama, ale taky pracuju jako redaktorka romantické literatury. A my pro tyhle blbiny žijeme.

Zvedla jsem se, zavrčela na jediného člověka, který se zeptal, jestli jsem v pohodě, zatímco mě ostatní míjeli rychlostí gazely, oprášila jsem si kolena, když vtom jsem ho konečně spatřila.

Zahlédla jsem ho v okamžiku, kdy jsem si upravila batoh na zádech – kšticí blond kudrlin na druhé straně Šesté Avenue. Netrvalo to ani pár vteřin, ale stihla jsem se do něj zabořit pohledem mezi rychle projíždějícími auty. Z dálky jsem poznala, že mi jde na pomoc... nebo ho přinejmenším znepokojilo, že jsem spadla uprostřed rušné křižovatky. Byla jsem daleko, ale jsem si jistá, že svařtil obočí. Stoprocentně.

Udělal jeden krok směrem ke mně. A pak další.

Jenže pak jeho pozornost zaujalo dítě vedle něho a kolem nás profrčel troubící autobus. Než jsem se dohrabala na chodník a rozhlédla se po silnici, už byl pryč.

Zatracený romantický komedie. Zatracený Matthew McConaughey. To kvůli tobě mám od mužů nerealistická očekávání, Matthewe.

A přesto jsem včera večer – s ledem na koleni, protože je mi osmadvacet a zakopnutí na ulici už u mě může vést k vážnému zranění – usínala s obrazem cizince s křišťálově modrýma očima vtisknutým do paměti. Zamlžoval mi zrak jako brýle, které se nedají úplně vyčistit.

JEDNA

Takhle můj život neměl vypadat.

Měl být plný lesku a slávy – jako v opravdickém *Sexu ve městě*. Před mým bytem by měla stát fronta chlapů, protože by beze mě nemohli žít a chtěli by mě hned teď a tady. Měla bych do práce chodit v lodičkách Jimmy Choo a obědvat v Bryant Parku s potenciálními klienty a utrácet nehorázné částky za koktejly, které bych každý večer popíjela s kámoškami.

Jo, ne, tohle není správné.

Utírat podlahu ve Starbucksu v prvním patře naší kancelářské budovy hromádkou hnědých ubrousků, do kterých by se nevsákla ani jediná kapka vody, rozhodně není to, co jsem si představovala, že teď budu dělat.

„Ještě jednou se omlouvám, ale vážně potřebuju to kafe. Za deset minut mám schůzku,“ vyhrknu. Můj mozek chrlí slova rychleji, než to zvládne pusa. Hodím hromádku ubrousků do koše a bezmocně se podívám na baristku.

„Tak jste si ho neměla vylít,“ odsekne oprsklá holčina z generace Z, pohodí rovnými modrými vlasy a doplní do kávovaru mléko.

„Fajn, no, *tenhle* přístup mi moc nepomáhá,“ odvě-
tím energicky a položím ruce na pult.

„Lucy –“ varuje mě Elle za mnou.

„Brindy, můžu vám říkat Brindy?“ zeptám se, sotva
jsem se podívala na její jmenovku.

„Jelikož se jmenuju Brenda, tak nejspíš ne,“ opáčí
a dívá se všude možně jen ne na mě.

Zatracená dyslexie.

„Bren, poslouchejte. Omlouvám se, že jsem vylila
to úžasné karamelové macchiato, které jste mi právě
připravila. Budu sem chodit každý den a kát se výmě-
nou za požehnání své nesmrtelné duše, ale moje šéfová
už teď nejspíš stojí u mého stolu a poklepává nohou –
pravděpodobně v louboutinkách, které stojí víc než
moje dvě poslední výplaty – a uvažuje, kde je její kafe
a asistentka,“ prohlásím a přiměju se k širokému úsmě-
vu. „Takže prosím, ve jménu našeho dobrého Pána, kte-
rý chce, aby tohle děvče dneska nedostalo padáka, moh-
la bych vás hezky poprosit a mohla byste udělat další
karamelové macchiato... s našlehaným mlíčkem?“

„Páni, tohle už bylo moc,“ zamumlá Elle. Střelím
po ní výhrůžným pohledem.

Brenda se na mě mračí a nejspíš uvažuje o vraždě.

„Viděla jste *Ďábel nosí Pradu*?“

„Vaši šéfovou znám, Mirandě Priestlyový se fakt
nepodobá,“ odsekne Brenda.

Fajn, bod pro nafoukanou baristku. Na znalce kla-
sických filmů s Anne Hathaway bych ji netipovala.

Všimnu si, že Elle přikývne. Dlouhnu ji do boku.

„Už jsem vám vyprávěla o tom, jak mě ohrožovala
na životě sešívačkou?“

„Lucy, vždyť rodila!“ vypískne Elle a jemně mě
plácne do paže.

„Takže to jako bylo v *pohodě*?“

„Kristepane, tak fajn! Udělám cokoli, abych se vás zbavila!“ zasténá Brindy/Brenda a praští džbánkem s mlékem na pult tak prudce, že trochu vylije. Rychle popadnu další hrstku ubrousků a natáhnu se přes pult, abych to utřela. „Až sem ale přijdete příště, radím vám, abyste tu nedělala bordel.“

„Slibuju, Bren. Tohle už se nebude nikdy opakovat,“ ujistím ji a spojím ruce, jako bych se modlila.

„To jsi říkala i minule,“ zabručí Elle.

„Na čí straně jsi?“ vyštěknu na ni a otočím hlavou tak rychle, že mě vlasy praští do tváře.

„Na té straně, která mě dostane na schůzku včas,“ zamumlá.

„Přesně. Takže *zmlkni*,“ prohlásím a naznačím, že zamykám její pusou.

Brenda mi podá horký nápoj, aniž by na něj dala ochranný obal, takže si popálím ruku. Dobrá práce, Brindy. Dobrá práce.

„Hm, sakra,“ zamumlám. Elle stiskne ve výtahu číslo našeho poschodí. Přesunu kafe z jedné ruky do druhé, abych bolest minimalizovala.

„Mohla by ses uklidnit? Všechno bude v pohodě. Anne stejně nikdy nezačíná včas,“ prohlásí Elle. „Proč jsi dneska tak nabručená?“ dodá.

Elle prostě miluju. Je to ta nejlepší kámoška a spolu-bydlící, jakou bych si mohla přát. Někdy jí závidím. Dokáže se tvářit pozitivně a vesele, i když se uvnitř cítí úplně opačně. Dokáže držet krok s mým cynismem, ale umí být i optimistická, což já nikdy nedovedu. Prozařuje můj den jako sluneční paprsek, vždycky se na všechno dívá z té lepší stránky, neustále zpochybňuje mou občasnou (čti: obvyklou) zahořklost. Závidím jí úplně všechno, od dlouhých řas zvýrazňujících její zářivé velké oči až po dlouhé blond kudrny.

Kéž bych dokázala vypadat tak nenuceně překrásně jako Elle každý den. Než si stihnu natočit své (jak je vidím) nudné kaštanově hnědé vlasy, Elle se zvládne osprchovat, nastříkat si do dokonalých blond pramenů nějaký sprej na vlny a být připravená do práce. Takže si většinu dnů stočím vlasy do volného drdolu na temeni, protože na ně prostě nemám čas. Dneska jsem zvolila plážové vlnky, ale řečené vlnky mi začínají rychle lézt na nervy. Navíc je květen a jsme v New Yorku, což znamená, že cesta z Upper West Side do Rockefeller Center je pěkně upocená.

Zavrčím. „Nevím. V poslední době mi nic nevychází,“ zamumlám a shrnu si z tváře pramen vlasů.

„Jak to myslíš?“ vyzvídá Elle, zatímco výtah cinkne, jak míjí další patro.

„Uff, prostě –“ odtuším. „Víš, jak jsem šla minulý týden na oběd s agentkou, co básnila o knížce, kvůli které bych vraždila, jen abych ji mohla získat?“

„No, tak já ji koupím,“ prohlásí Elle s úsměvem.

„O to tu nejde,“ odseknu. „Potřebuju zvýšit plat. Potřebuju změnit tempo. Chodím pro kafe dva roky, tak dlouho, že si skoro tykám s baristkou.“ Dlouze vydechnu. Štve mě, že jsem to na Elle tak vysypala. „Já nevím. Prostě... Už si ani nepamatuju, proč jsem v téhle branži, víš?“

„Jsi tady, protože miluješ knížky, ty trubko,“ odpoví Elle. Obě pozorujeme digitální číslíčka na zdi před námi, jak se blíží k našemu patru. „A miluješ knížky o lásce. Jako my všichni.“

„Jenom už netuším, jestli to pořád stačí,“ zamumlám. Elle mi položí ruku na rameno. „Je těžké být blázen do knížek o lásce, když jsi ji tak dlouho necítila.“

„Chceš říct, že jsi nebyla zamilovaná do toho řidiče Uberu, co sis s ním vyšla minulý měsíc?“

„Tohle ty považuješ za ‚už nikdy o něm nebudeme mluvit‘?“ vyštěknu a přitisknu si ruku na čelo. Při pouhém pomyslení na něj se otřesu. Elle se rozesměje.

„Možná mám laťku nastavenou moc vysoko, ale nemyslím si, že bych žádala moc, když chci, abych v těch stupidních appkách narazila na někoho, kdo a) ví, kolik mu je, b) nesnaží se mi prodat marihuanu a c) nedrží v ruce mrtvou rybu. Ale ne, já musím narazit na ‚třiatvacetiletého, ne devětadvacetiletého milovníka špeku‘! A se zmrzačeným Nemem.“

Milostné romány vás na takové problémy prostě nepřipraví.

„No, to už je asi úděl redaktorky romantických knih,“ oduší Elle a naráží přitom na svůj vlastní single status. „Ve *Znovu 20* se taková dějová linka nikdy neobjevila, takže netuším, co si s tím máme počít.“

„Možná bychom měly napsat vlastní knížku o našich žalostných milostných životech. *Osamělá redaktorka romantických knížek najde lásku po letech celibátu,*“ pronesu, jako bych četla titulek v novinách. S Elle se zahihňáme a dva muži ve středním věku a v oblecích nás ve výtahu sjedou těmi nejopzlejšími pohledy všech dob.

„Rozhodně to bude bestseller,“ zašeptá Elle, když muži vystoupí z kabiny. Náš řehot je pronásleduje až na chodbu.

Vyrazím za Elle k našim stolům v zadní části poschodí. Srdcovky, romantická edice, pro kterou pracujeme, jsou v beletristickém oddělení považované za černou ovci. Schovávají nás v temném koutě. Nedej bože, abychom se pletli do cesty „vážným tématům“ s našimi řečmi o orgasmu a žili šťastně až navěky. Kéž by někdo napsal knížku o tom, jak jsou

romány pro ženy podceňované a jak důležitá je přitom romantika pro lidi. Lidi jako já.

Vzpomenu si na tu třináctiletou holku, která si při vyučování četla pod stolem *Stmívání*, a trošku vystřízlivím. Tehdy jsem se domnívala, že romantika, o které jsem si četla, je pravidlem, ne výjimkou. Jenže čím déle pracuju v téhle branži, tím víc začínám docházet k závěru, že ten sen možná není pro každého.

Ta dívka vůbec netušila, že v dospělosti se žádné lásky nedočká.

Nejspíš jsem si tehdy říkala, že čím blíž se dostanu k milostným románům, tím víc se do nich ponořím, a tím dřív najdu svoje šťastně až navěky. A přesto jsem ve svých osmadvaceti zatím nepotkala žádného muže o tom, se kterým bych se dostala dál než na večeři, nemluvě o tom, že bych s ním delší dobu chodila.

Dospělost je těžká věc. Randění je těžká věc. Láska je těžká věc. Tyhle informace by měly být uvedené v příručce o vyrůstání.

Ten den před Radio City, věhlasnou pamětihodností, vedle které jsem měla to štěstí pracovat, se stal symbolem pro všechna „měla bych“ v mém životě. *Měla bych* být šťastná, že „žiju svůj sen“, a nechtít neustále víc – a přesto jsem pořád po něčem toužila, nebo přinejmenším po *někom*, s kým bych tenhle sen sdílela.

S Elle proběhneme rozlehlým, otevřeným prostorem naší kanceláře a rychle si hodíme kabelky na stoly. Moje kóje se nachází hned vedle Anniny, takže cítím její oči, jak se do mě zabodávají, ještě než obejdu malou korkovou přepážku mezi námi, abych jí podala kafe.

„Zase jsi zakopla a rozlila ho?“ zeptá se Anne, když si ode mě kelímek převezme. Zabalila jsem ho

do ubrousku, který jsem cestou vyzvedla v kuchyňce, aby neměla popálené dlaně jako já.

Klikne myší víckrát, než je nutné, aby si otevřela e-mail, nadzvedne obočí a posune si velké brýle na konec nosu, aby mě zpražila vševědoucím pohledem.

Páni, při tomhle fakt vypadá jako Miranda Priestlyová. Kéž bych měla fotku, se kterou bych ji mohla porovnat.

„Nemám tušení, o čem to mluvíš,“ zamumlám. Ostentativně obrátím oči do stropu, abych se vyhnula jejímu pohledu.

„Lucy Bowenová, co ti neustále kladu na srdce?“ zeptá se Anne a otočí se na židli tak rychle, že se jí krátké černé kudrlinky rozlétnou kolem tváře a nadskočí s nadšením, které bych si mohla takhle brzo ráno leda přát. „Musíš –“

„Posílit střed těla, já vím,“ dokončím za ni a vrátím se na svou stranu přepážky.

„Vážně ti to pomůže s rovnováhou,“ dodá Anne s nepatrným náznakem blahosklonnosti v hlase. Anne je vysoká a hubená, s propadlými tvářemi, které skrývá za brýlemi, jež jsou na její obličej příliš velké. Dokáže působit hrozivě, když chce, ale k autorům se vždycky chová přátelsky.

„Hm, mimochodem!“ vyhrkne příliš hlasitě. „Lucy, máš ta prodejní čísla, o která jsem tě žádala –?“ Zarází se, když spatří moji nataženou ruku s řečenými složkami. Ušklíbne se. „Jsi vážně dobrá.“

„Vždyť ti to říkám neustále,“ opáčím. Přestože si stěžuju na Annin horečnatý a neorganizovaný styl práce, jsem ráda, že mám s šéfovou tak přátelský vztah. Zním asistentky, které takovou kliku nemají, takže si podobný komentář můžu dovolit. Dala jsem Anne jasně najevo, že je čas na moje povýšení, ale ja-

ko se vším v nakladatelské branži, i tohle se vleče jako vlak melasou.

Když Anne mlaskne jazykem, pochopím a vyrazím za ní k zasedačce. Ostatní se k nám brzy přidají a zdraví se s námi. Anne začne poradou diskuzí o novinkách v branži, bestsellerech a blížících se zajímavých projektech.

„Co si myslíš o té historické romanci, o které ses zmínila minulý týden, Nicole?“ zeptá se Anne. Sedí ve své typické pozici na poradách – s nohama zkříženými, kudrnatými vlasy poskakujícími jí v tandemu s nohou a s brýlemi, které jí kloužou až na špičku nosu. Když s vámi mluví, neustále vypadá, jako by o něčem uvažovala, což je občas frustrující. Pokud je to ale potřeba, postaví se za vás. Já doufám, že se za mě postaví při mém každoročním červencovém hodnocení.

„Je to napsané moc pěkně, ale odehrává se to na koloniální Floridě. Obávám se, aby to nedopadlo jako tehdy, když *Cizinku* přesunuli do Ameriky. Spousta diváků to nesla dost nelibě,“ vysvětluje Nicole.

„To je směla,“ odtuší Anne. A šup, kniha je ze hry. Možná to působí bezcitně, ale pro vydání nestačí jen to, že je to moc pěkně napsané. Redaktor se může do knihy zamilovat, ale pokud si nenajde vlastní místo na trhu, nebo pokud se příliš podobá něčemu jinému, nemá smysl se do toho pouštět.

„Objevila jsem slibnou autobiografickou romanticou komedii,“ ozve se Terri. Anne se okamžitě narovná a načmárá si něco do notesu.

„Je to od nepřátel k milencům, s Američankou indického původu jako hlavní hrdinkou. Snaží se vyhnout domluvenému sňatku předstíráním vztahu se svým kolegou,“ vysvětluje Terri.

„Takže falešné randění, autobiografické rysy a láska na pracovišti?“ shrne Anne s nadzdviženým obočím.

Tyhle typické motivy jsou v žánru milostných románů moje oblíbená část. Miluju, když si můžu postavy zaškatulkovat. Můžu jenom doufat, že jednoho dne najdu krabičku – nebo motiv –, do které bych zapadla.

„Jojo,“ potvrdí Terri. Terri je v Srdcovkách skoro tak dlouho jako Anne a je naší jedinou seniorní redaktorkou.

„Fajn, pošli mi to,“ odvětí Anne a listuje papíry před sebou. „Ještě je tu jedna důležitá věc, kterou musíme probrat.“ Tváří se vážně, dokonce i na sebe. Všichni se po sobě mírně nechápavě ohlédneme.

„Ruby Jonesová vyhrožuje, že od nás odejde.“

DVA

Ticho v zasedačce se protahuje donekonečna.

„Ruby Jonesová, jakože *ta* Ruby Jonesová, autorka našich nejprodávanějších knížek?“ zopakuje Terri, jako bychom všichni nevěděli, o koho jde.

„Cože?“ Ellin nevěřící hlas mluví za všechny v místnosti.

Já se ze všech sil snažím skrýt překvapení a následné zklamání, že přede mnou Anne tuhle monumentální informaci zatajila. Víím prakticky všechno o každém našem autorovi a knížce, a speciálně o každém Anninu autorovi. Proč mi to neřekla?

„Možná by to nebylo tak strašné. Ruby byla vždycy tak trošku mimo,“ ozve se Nicole opatrně.

„No, i když je to možná pravda, její knížky se prodávají, takže ji potřebujeme dostat zpátky do hry,“ odvěti Anne svým šéfovským hlasem. Vyměníme si pohledy.

S Rubyinými výstřednostmi jsem velice dobře obeznámená. Je to starší žena, která žije v Oklahomě a píše typické romantické komedie. Už má na svém kontě kovboje, nepřátele, přátele, kolegy, sousedy, nejlepší kámoše starších bratrů – a ten seznam by mohl pokračovat dál a dál.

„Co má za problém tentokrát?“ zeptá se Terri.

„Připadá jí, že se k ní chováme jako k ‚druhořádemu autorovi‘,“ vysvětlí Anne a ve vzduchu naznačí uvo-zovky.

„Její poslední dvě knížky se okamžitě staly bestsel-lery *USA Today*. Jak bychom se k ní mohly chovat ji-nak než s respektem?“ vybuchne Elle. Jsem ráda, že to Elle řekla, protože mi čte myšlenky. Já jsem pořád příliš v šoku ze zprávy, že jedna z našich nejvýznam-nějších autorek – díky které v podstatě máme elektri-nu a můžeme si tu svítit – vyhrožuje odchodem.

„Prý z nás necítí *kreativní* podporu. U posledních čtyř knížek jí mírně klesaly prodeje a my zřejmě ne-děláme dost, abychom ‚odlišili její značku na neustále se měnícím trhu‘,“ pokračuje Anne a znovu ve vzdu-chu naznačí uvo-zovky.

„Ježíši,“ zasténá Terri. Nadine protočí oči. S Ruby jednájí o něco déle než my dvě s Elle, takže si tako-vé reakce můžou dovolit. Můj mozek okamžitě přejde do módu řešení problémů.

„Už nevím, co si s ní mám počít, takže musíme vy-myslet něco nového a neokoukaného, nebo o ni při-jdeme.“

„Neměl by s nápady přicházet autor?“ nadhodí Elle zdráhavým hlasem.

„Bavíme se tu o Ruby. *Všichni* bychom měli dělat kompromisy,“ odvětlí Anne. „Takže jsem přišla s ně-kolika návrhy, ale musíme je rozpracovat. Z Ruby jsem toho moc nedostala. V podstatě chce, abychom jí navrhli děj její knížky.“ Anne obrátí oči v sloup tak moc, až mě překvapuje, že se jí nezamotá hlava. „Ně-jaké nápady?“ zeptá se skupiny.

Maloměstské romantické příběhy se obvykle ode-hrávají na kouzelných místech jako Borůvková ulice

nebo Kaštanový potok. Většinou jsou vhodné i pro děti a byl podle nich natočený skoro každý vánoční film Hallmarku. Nikdy nepatřily k mému oblíbenému podžánru milostných románů. No, to jsem řekla ještě hezky. Patří k mým *nejméně* oblíbeným. Vyrostla jsem v malém městě v Pensylvánii, na hranici s New Jersey. Nebylo tak malé, že bych měla za sousedy krávy, ale dost na to, že jsme měli jenom jednu střední školu s asi tak stovkou absolventů.

Moji rodiče jsou maloměšťáci, i když to neradi přiznávají. Vychovali tam svoje děti – no, *mě* – a neustále vykládali o tom, jak to nesnášejí. Žádné dobré restaurace, žádné možnosti a žádná příležitost k růstu. *Jednotvárnost* – tak to táta nazýval.

„*Ty patříš ke generaci, která dosáhne úspěchu, Lucy Loo,*“ říkávala mi vždycky mamka. „*A tady se to nestane.*“

„Pevné přátelství mezi ženami,“ nabídne Terri.

„Rekonstrukce domu nebo penzionu, návrat domů nebo možná milostný příběh o druhé šanci,“ vyjmenovává Nicole zápletky pro prakticky všechny maloměstské romantárny, které jsme kdy prodávaly.

„Trh už je těmihle příběhy přečpaný. Co takhle něco jiného?“ Nejdřív nemůžu uvěřit, že jsem to řekla nahlas. Nikdy nevyjadřuju svoje názory. Jenom zřídka, pokud vůbec. Kvůli tomu tady nejsem. Mým úkolem je zajistit, aby se celý tým nezhroutil a nevrazil přitom do zdi.

„Jako například?“ zeptá se Anne, zjevně překvapená stejně jako já.

To je skvělá otázka. V tu chvíli, s půl tuctem párů očí, které na mě zírají, nemám na vybranou než pokračovat v řetězci myšlenek, které mě přiměly otevřít pusku.

Mám příšerný problém udržet ústa zavřená. Mamka tomu říká „syndrom prořízlé pusy“. Pracuju na tom, *vážně* jo. Ale někdy mi to prostě vyletí z úst.

„No,“ prohlásím a zamávám rukama, abych získala trochu času, „co takhle zkusit trošku něco jiného? Místo aby hrdinka zbožňovala život na malém městě, bude ho nesnášet.“

„Proč by ho nesnášela?“ nechápe Terri.

„Ze spousty důvodů. Třeba zdědí dům od nějakého vzdáleného příbuzného,“ navrhuju typickou situaci v tomhle žánru. „Jenže je to právnička z velkého města, která nemá čas pustit se do rekonstrukce. Možná je zahořklá a to poslední, co by hledala, je láska.“

„Hmm, vypadá to, že je tu zahořklý někdo jiný a potřebuje ve svém životě trošku lásky,“ dodá Elle a zamrká na mě. Ušklíbnu se na ni a naznačím jí, že ji po poradě zavraždím sešívačkou.

„Ty jsi zahořklá?“ zeptá se mě Anne a všechny hlavy u stolu se obrátí mým směrem.

Pokradmu probodnu Elle pohledem. Zahihňá se. Zhluboka se nadechne.

„Fakt, že bych si ráda svapovala na Tinderu a myslela si něco jiného než ‚strašný‘, neznamená, že jsem zahořklá.“ Ostatní se uchechtnou.

„Tak co bys dělala, kdybys musela žít v malém městečku?“ zeptá se Anne a předkloní se na židli.

„Otočila bych se a jela pryč,“ odpovím žertem.

„Mluv vážně, něco by mě zajímalo,“ uvažuje Anne. Přimhouřím na ni oči a přemýšlím, kam tím míří.

„Já jsem na malém městě vyrostla, pamatuješ? A z dobrého důvodu jsem ho opustila.“ Znepokojeně se zavrtím na židli.

„Já vím, já vím, ale nikdy jsi netoužila vrátit se zpátky?“ vyzvídá.

Pokrčím rameny. „Asi by bylo fajn na pár dní zvolnit, ale nakonec bych si nejspíš stěžovala na nedostatek restaurací – nebo na fakt, že v okruhu dvaceti kiláků není žádný Starbucks.“

„Co kdybys potkala elegantního mladého gentlemana?“ navrhně Elle. Vypadá, že ji ta možnost nadchla stejně jako Anne.

„Nikoho takového bych nepotkala,“ odvětim.

„Proč ne?“ nechápe Anne.

„Protože to není skutečný život.“ Elle ví, jak moc ráda bych tomu uvěřila. Na rozdíl ode mě vždycky věřila ve šťastně až navěky. Už je to ale tak dlouho, co se o mě někdo doopravdy zajímal, až začínám uvažovat, že je to celé past.

„Co kdyby to tak bylo?“ nedá mi Anne pokoj se zlomyslným úsměvem na tváři. Svraštím obočí. Vážně nechápu, kam tím míří.

„Co kdyby bylo *co*?“ zeptám se.

„Co kdyby to byl *tvůj* skutečný život?“

„Počkej, o čem to mluvíš?“

„Co kdybych tě poslala do malého městečka?“

Věnuju jí svůj nejlepší pohled „copak jsi přišla o rozum?“ a zhodnotím reakce zbytku místnosti. Tváří se stejně nechápavě jako já – kromě Elle. Elle vypadá pobaveně.

„Neodmítej to hned,“ začne Anne.

„Ne.“

„Lucy!“ vyhubuje mi Elle. Vytřeštím na ni oči.

Anne se opře na stole o lokty a poprvé od chvíle, co jsme sem přišly, odloží pero. „Jenom si myslím, že postava vyhořelé holky z velkoměsta, která se přestěhuje zpátky do malého městečka, by mohla vyřešit Rubinyiny potíže,“ usmívá se na mě Anne.

„Já nejsem vyhořelá,“ zaprotestuju a zkřížím paže.

„Fakt, že chci žít na místě, kde si můžu koupit Diet Snapple, využít dodání ten samý den a sehnat bagel, který se neprodává v igelitovém sáčku v potravinách, neznamená, že jsem vyhořelá.“ *Ale to, že jsem přepracovaná a špatně placená v tom nejdražším velkoměstě v zemi, by mohlo, dodám v duchu.*

„Myslím, že se tomu říká mít své nároky,“ pípne Callie a kývne na mě. Pokrčím jejím směrem rameny.

„Takže mi dovol, abych to shrnula. Chceš mě poslat do malého městečka?“ zeptám se a obrátím se zpátky na Anne.

Anne našpulí rty. „No, já jenom říkám, že bych ráda zjistila, jak by to dopadlo, kdyby redaktorka odjela na venkov, aby znovu uvěřila v lásku.“ Pominu fakt, že mě nazvala redaktorkou, a ne asistentkou. Možná že moje povýšení přece jen není tak daleko.

„Já v lásku věřím. Jsem placená za to, abych v ni věřila.“

„Tak to má být,“ oduší Elle sarkasticky. Vypláznu na ni jazyk.

„Takže Lucy odjede do malého městečka? A co *přesně* by tam měla dělat?“ zeptá se Terri.

„Proč předpokládáme, že bych tam měla vyrazit právě já? Možná bychom se měly zaměřit spíš na Elle,“ navrhnou.

„Já nejsem tak *zahořklá* jako ty,“ namítne Elle a nakrčí ten svůj dokonalý prťavý nosík. Podrbu se na spánku prostředníčkem.

„Elle navíc není tak drsná městská holka,“ zdůrazní Anne a zamrká na mě.

„Ne že bych s tebou nesouhlasila, ale včera jsem v metru dloubla jednoho chlápka do žaludku,“ oduší Elle a zvedne prst, aby svá slova zdůraznila.

„Jo, tak dobrá, uklidni se, Rocky,“ uchechtne se Anne. Obrátí se zpátky ke mně. „Mě víc zaujal ten nápad se zahořklou –“

„Hej!“ zasténám.

„Promiň – *údajně* zahořklou, drsnou holkou z velkoměsta, která se přestěhuje na venkov.“

„A co by to doopravdy obnášelo?“ zeptám se skepticky.

„Seznámit se s místními, prozkoumat romantickou scenérii, kochat se přírodou a podobné blbosti,“ vysvětlí Anne.

„A ty to pak nějak proměníš v milostný příběh?“ zeptám se.

„No, doufám, slečno Tinder-nikdy-víc, že to budeš ty, kdo to promění v romantickou komedii z malého města. Mohla by ses inspirovat malebným prostředím nebo okouzujícími obyvateli,“ uvažuje. „Získáš tak celý vesmír, na kterém bys vystavěla knižní sérii.“

„Možná narazíš i na svobodného, pohledného místního chlapa, který tě odláká z velkoměsta už napořád,“ rýpne si Elle.

„Tak to se určitě nestane,“ odvětim vážně.

„Takže do toho půjdeš?“ Anne prakticky vyskočí ze židle.

„Do čeho? Bavíme se jenom hypoteticky!“

„Poslouchej, tchán s tchyní mají na severu dům. Většinu roku ho pronajímají. Řekněme, že bys tam odjela a pracovala na dálku od –“ Anne se na chvíli odmlčí a podívá se do kalendáře v notebooku. „Dne obětí války do Dne nezávislosti. Uvidíme, co dáš dohromady.“

Podívám se na ni, jako by měla sedmnáct hlav. „Dovol, abych si to shrnula,“ prohlásím a zhluboka se nadechnu. „Chceš mi zaplatit, abych strávila měsíc

v domě u jezera tvého tchána a tchyně?“ Anne se za-
zubí. Rozhlédnu se po zbytku týmu. Upírají se na mě
všechny oči. „Nikdo si nemyslí, že je to šílenost?“

„Upřímně, štve mě, že se na tu práci nehodím. Když
jsem byla ještě asistentka, takovou nabídku jsem roz-
hodně nedostala,“ zamumlá Nicole.

„Nápodobně,“ přidá se Elle.

„Lucy, zbývá ti ještě pár dnů dovolené,“ připome-
ne mi Anne. V duchu zasténám, jak moc mi to zatím
pomohlo. „Můžeš si je spojit s výletem a užít si čas
jenom pro sebe. Každopádně musíme dát najevo, že
děláme všechno pro to, abychom pro Ruby získaly je-
jí další bestseller. Na to je třeba velké gesto, což by
mohlo být právě tohle.“

„A co si celý měsíc počneš bez asistentky?“ zeptám
se Anne a vševědoucně nakloním hlavu.

„V téhle branži už jsem pracovala dávno předtím,
než ses objevila, Lucy,“ prohodí Anne blahosklonně.

„Vždyť ani neumíš použít tiskárnu,“ vypálím na ni.

„To je *irrelevantní*,“ odfrkne si. „A netvrdím, že zů-
stanu bez asistentky. Budeš pracovat na dálku.“

„Podle mého ti udělá dobře, když si dáš na chvíli
pauzu od velkoměsta,“ prohodí Elle. Nejspíš si vzpo-
mněla na náš rozhovor z rána. „A já Anne s tiskár-
nou s radostí pomůžu, až budeš pryč.“ Naše pohledy
se do sebe zaklesnou a já poznám, že je z toho nápa-
du nadšená. Skoro se na ni nezlobím, že se postavila
na šéfcínu stranu a že jsem i díky ní na poradě stře-
dem pozornosti. Ačkoli ví, jak moc to nesnáším.

„Před tvým odjezdem vyřešíme všechny details, ale
v létě je tu obvykle okurková sezona. Načasování je
perfektní.“ Obrátím se zpátky na Anne a snažím se
vymyslet nějakou odpověď. „Slib mi, že si to aspoň
promyslíš.“

Netuším, co mám říct. Měsíc o samotě v nějaké chatě u jezera? Anne mi ukázala fotky sebe a její manželky Penny v domě jejích rodičů a vypadá rozkošně, ale u jezera jsem nebyla, no – nikdy. Poslední člun, na který jsem nastoupila, byl na pouti.

Na chvíličku se nad tím zamyslím. Anne mi chce platit za to, že budu v podstatě pracovat o dovolené? Copak úplně zapoměla na nevyslovená pravidla nakladatelské branže?

Dál tam mlčky sedím, zatímco se ostatní trousí pryč. Elle zůstane jako poslední, zamrká na mě a pak mi zmizí z dohledu. Zavrtím hlavou. Mám dojem, že tady dneska všem kolektivně přeskočilo.

„Udělám to jenom v tom případě, že mě tady na konci toho všeho čeká povýšení.“

A je to tu zase. Moje pusa jedná naprosto nezávisle na mém mozku. Takové věci já přece nikdy neříkám. Já nejsem ta, která vyslovuje to, co chce, nejsem otevřená a brutálně upřímná, tohle všechno nechávám na Elle. Když něco takového plácnu, působí to kriticky nebo drsně.

Otevřu pusku, abych svá slova vzala zpátky, ale rychle ji zase zavřu. Co když *jsem* tenhle typ člověka? Někdo, kdo má kuráž říct si o to, co chce?

Paradoxně mi moje nedostatečné sebeovládání tu otázku právě zodpovědělo.

„Ty o to povýšení *vážně* stojíš, co?“ prohodí Anne a zkrří paže na hrudi.

„No, jo, myslela jsem si, že je to jasné,“ odvětim slábnoucím hlasem. Cítím, jak mi po spánku klouže kapka potu, a zkusím si nenápadně utřít čelo. Stáhne se mi hrdlo. V duchu si vynadám, že jsem si na poradu nevezala žádnou vodu.

Anne se opře o opěradlo. „Pracuješ tu už tři roky,

takže je to samozřejmě zjevné,“ prohlásí bez obalu. Nakloní hlavu a přeje si jazykem zevnitř po tváři, než pokračuje: „Budeme vyjednávat?“

Tiše vydechnu. Tohle zvládnou. Anne mám ráda. Ne- ní až *tak* děsivá, že ne? Dokážu z toho vytřískat co nejvíc.

Na tuhle příležitost jsem čekala. Jasně, nečekala jsem, že se zjeví takhle zničehonic, ale může to být moje šance Anne dokázat, že mě měla povýšit už dávno. Dokážu vymyslet děj knížky. Dokážu Ruby pomoci najít inspiraci a přesvědčit ji, aby zůstala u Srdcovek. Jestli jsem kdy dostala lepší úkol, který by byl jako stvořený pro mě – i když kvůli tomu musím odjet do malého městečka, kde se civilizaci nejvíc blíží Walmart – tak je to právě tohle.

„Vidím, jak se ti v hlavě otáčejí kolečka. Nepřekombinuj to,“ varuje mě.

Zjevně mě vůbec nezná.

„Anne... Vždyť nemám ani auto,“ vyhrknu.

Anne si mě chvíli prohlíží. „S Penny máme dvě auta. Můžeš si půjčit moje. Mezi Dnem obětí války a Dnem nezávislosti si vezmu pár dnů volna, takže to s Penny zvládneme.“

„Ty mi svěříš svoje auto?“ zeptám se nechápavě.

„Řídíš snad špatně?“ sonduje Anne s jedním dokonale tvarovaným obočím nazdviženým.

„Vůbec ne, ale –“

„Tak si ho půjč. Další?“

Zuřivě mrkám, abych se vzpamatovala a pochopila vetřelce, který se zřejmě zmocnil ženy, která bývala mojí šéfovou. „Správně,“ odkašlu si. „Jak – jak posoudíme, že se ta cesta vydařila?“ zeptám se rozpačitě.

Anne přikývne. „Dobrá otázka. Řekněme, že než odtamtud odjedeš, navrhneš dva hlavní hrdiny a asi tak

pět vedlejších postav. Což zahrnuje i nástin fiktivního maloměsta – jak vypadá a co místní spojuje. Taky bys měla doporučit, jak spolu začnou ti dva randit nebo jak se poznají, z toho bude Ruby nadšená,“ prohlásí Anne. „Taky bych nikomu neříkala, proč tam jsi – mohli by se ti vyhýbat. Když se někdo zeptá, prostě řekni, že sis vzala dlouhé pracovní volno nebo tak něco.“ Když si všechno zapíšu, zjistím, že na mě Anne hledí vyčkávacím pohledem. „Takže do toho půjdeš?“ zeptá se.

Zhluboka se nadechnu. „No,“ odvětim zdráhavě. Utřu si zpocené dlaně do kalhot a snažím se ovládnout nervozitu. Anne přikývne, aby mě pobídla. „Pokud splním všechny úkoly a najdu inspiraci na novou sérii, kterou Ruby samozřejmě schválí, dočkám se po návratu povýšení?“

Anne se zhluboka nadechne. Po několika vteřinách trapného, bolestivého, zdrcujícího ticha konečně promluví.

„Jasně. Ano.“

Jasně? Vážně právě řekla jasně?

„Pokud se ti podaří nastínit děj knížky, tak jo, udělám ohledně povýšení, co bude v mých silách. Nejeď ale na dovolenou, Lucy. Vím, že ti nemusím vysvětlovat, jaká by to byla katastrofa, kdybychom Ruby ztratili.“

Ztěžka polknu. „Rozumím.“

„Výborně!“ vykřikne Anne a zatleská.

„Ano, výborně,“ zopakuju.

Maloměsto kdesi v Americe, už se řítím.

TŘI

Operace Maloměsto, den 1.

Hudson Hollow, New York. Počet obyvatel 1 500.

Takže... *vážně* se to děje.

Po třech hodinách jízdy po silnicích státu New York jsem s nadšením zaregistrovala ukazatel sjezdu do Hudson Hollow. Myslela jsem si, že bych se cestou do domu mohla stavít ve Starbucksu, natankovat, koupit něco k snědku a tak dále. Jenže poslední Starbucks, který jsem zahlédla, se nacházel na odpočívadle nějakých sto třicet kiláků zpátky.

Po hlavní třídě se loudá pár lidí a většina z nich bezostyšně civí na Annino BMW, ve kterém sedím. Zatímco projíždím nudnou rychlostí třiceti kilometrů v hodině, zahlédnu cedule směřující ke knihovně, rohovému obchodu s potravinami, poště a restauraci s názvem *U Liz*. Zatím ve mně Hudson Hollow neza-
nechal moc dobrý dojem.

Několikrát se zhluboka nadechnu a jedu dál. Vědomé dýchání slouží ke dvěma věcem.

1. Připomínám si, že tu mám práci. Pokud ty fotky do-

mu, které mi ukázala Anne, nejsou podvrh, vypadá moc hezky. Ze všech sil se snažím nesoudit knížku podle obalu nebo městečko podle tří obchůdků.

2. Pokud se zhluboka nenadechnu, nejspíš se z téhle ulice pozvracím.

Nakonec klikací se silnice skončí a já následuju instrukce navigace do obytnější části. Zabočím na Joan Street a zastavím u druhého domu vpravo. Okamžitě zahlédnu jezero, které se rozkládá hned za domem. Panebože, to je teda výhled. Dokonce i z auta vidím hory v dálce. Jakože... *opravdické hory*. V tu chvíli mi dojde, že jsem ještě v životě žádné hory na vlastní oči neviděla. Sakra, Anne měla pravdu, jsem jediný vhodný kandidát na tuhle misi.

Rychle napíšu mamce, že jsem dojela a že jí zavolám, hned jak se trošku rozkoukám. Když jsem se jí snažila vysvětlit, co tu budu dělat, nedopadlo to moc dobře. Odmítla jsem jí dát přesnou adresu, protože neustále opakovala, že pojedete se mnou.

„Nechápu, jak si tímhle vysloužíš povýšení,“ opakovala rozčileně na druhé straně linky. *„V tom zapadákově přece nemůžeš nic kloudného dokázat.“*

„Mami, ty přece taky žiješ v zapadákově,“ připomněla jsem jí věcně.

„A vždycky jsem chtěla, aby ty ses měla líp!“

„Mami, mohla by ses uklidnit? Když vkročím do malého města, tak se přece neproměním v dýni.“

„Tahle narážka ani nedává smysl.“ Obrátím oči nad tím, jak je máma pohotová. *„Tvrdě dřeš, jen jsem chtěla, aby to tvoje šéfová viděla.“*

Při těch slovech jsem v jejím hlase slyšela unavený povzdech. Moje mamka je drsná, drsnější, než já kdy budu. Je to drobná Italka s krátkým sestřihem a brýle-

mi, které jí zakrývají polovinu tváře – Rita Morenová ve středním věku, která předčasně zešedivěla. Je malá a divoká, o tom není pochyb. Nenechá si nic líbit a je hodně ochranná.

Když mi diagnostikovali dyslexii, pověděla mi pár věcí, které se neposlouchaly moc dobře, nejen ohledně života, ale i školy. Budu muset makat dvakrát tolik než ostatní spolužáci. Budu muset používat nástroje, které mi učitelé dají, a využít je ke svému prospěchu. A pokud budu tvrdě dřít, čekají mě stejné příležitosti jako všechny ostatní. Pro ni, imigranta druhé generace, která jako první v rodině vystudovala vysokou, bylo vzdělání vším.

Máma nechtěla, aby mi dyslexie bránila v úspěchu. Takže pro ni představovala práce na Manhattanu typ úspěchu, kterého s mým otcem nedosáhli. Byla na to moc hrdá. Na mě.

„Anne ví, že se práce nebojím, mami. A po téhle cestě si možná uvědomí, jak moc mě potřebuje,“ ujistím ji.

„To bych jí radila. Protože jsi tolik nedřela jen proto, abys skončila na dalším maloměstě.“

Chraň bůh, pomyslím si v duchu. Neodvážím se to však vyslovit nahlas.

Zabočím na šterkovou cestu a zastavím, když mi navigace oznámí, že cíl mé cesty je vpravo. Vystoupím a snažím se ze sebe setřást úzkost, z níž se mi zničehonic sevřela hrud'. Doprovází ji matčin varovný hlas.

Tohle zvládnou.

Přede mnou stojí malý ranč na vrcholku prudkého svahu, který vede k jezeru. Přední část je obložená trámy a překrásné dřevěné dveře lemují dva sloupy připomínající kmeny stromů. Kdybych byla vážně po-

stava z nějaké maloměstské romantické komedie, připadalo by mi to tu malebné a rozkošné. Rozhodně jiné než domky v městečku, ve kterém jsem vyrůstala. Možná bych měla mámě vysvětlit, že ne všechna malá města jsou stejná.

Nadskočím, když za sebou zaslechnu křupání šterku. Rychle se otočím a uvidím to, co se dá v tuhle chvíli v milostném románu očekávat: toho nejpohlednějšího chlapa, jakého jsem v životě viděla.

Rukou si zastíním oči před sluncem. Kdepak, nevypadla jsem z auta a nerozbila si hlavu. Předě mnou skutečně stojí opravdická maloměstská verze romantického hrdiny.

Sakra, možná je to celé jenom sen. Možná mě srazil ten autobus na Šesté Avenue a teď jsem v kómatu. A jelikož žiju prací, zdá se mi o alternativní realitě, v níž se odehrává knížka, na které pracuju. Jinak si to hohle muže stojícího před sebou nedokážu vysvětlit.

„Ehm, zdravím,“ vytrhne mě hluboký hlas ze zamyšlení. Není to Australan. Což musí znamenat, že jde o skutečnost. Kdyby se mi zdál sen v kómatu, objekt mého zájmu by *rozhodně* měl přízvuk.

„Ahoj,“ odvětim rozechvělým hlasem. Přímhouřenýma očima přelétnu po střapatých blond vlasech a štíhlé, vysoké postavě. Je to pěkný blondák, o tom není pochyb. Má široká ramena a srší z něj charisma.

Nejvíc mě na něm ale zaujme podivný výraz na jeho tváři. Dívá se na mě... jako bych byla... *blázen*? Jako bych měla na čele napsané něco sprostého? Nenápadně si zkusím prohrábnout vlasy, abych se ujistila, že nejsem po cestě moc rozčuchaná. Propichuje mě vážným pohledem, až se rozpačitě zavrtím. Cítím, jak mi po hrdle stoupá horko, a o krok ustoupím, protože – nevím proč – mi to připadá správné. Tenhle

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Jak si napsat romanci.***
Pokud se Vám ukáзка líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.